

Waldemar Bonsels

ALBINUȚA MAIA
ȘI AVENTURILE EI

CAPITOLUL 1

Fuga albinuței Maia din cetatea ei de baștină

Micuța Maia a fost îngrijită, când a făcut ochi și a ieșit din chilioara ei, de către Casandra, o albină mai în vârstă și respectată în stup.

Chiar în vremea aceea s-a nimerit să fie zile tulburi, căci se iscase o răzvrătire în poporul albinăresc, pe care nici regina nu-l mai putea stăpâni.

Pe când iscusita Casandra îi ștergea încetișor ochii mari, strălucitori ai micuței Maia, ale cărei isprăvi vi le voi povesti, și

se străduia să-i așeze în bună rânduială aripioarele gingașe, în stup era o larmă amenințătoare.

Micuței Maia i se părea că e prea cald și îi spusese aceasta și tovarășei sale. Casandra se uită cu

îngrijorare în jurul ei, fără să-i răspundă imediat. Se minună însă că albinauța, un copil, începuse atât de timpuriu să critice ceva. Dar îi dădea dreptate. Nădușeala și îmbulzeala erau aproape de nesuportat. Maia vedea cum treceau albinele neliniștite, fără încetare, prin fața ei. Erau atât de grăbite, încât încălecau unele pe spinarea altora ori se rostogoleau ca un ghem.

În această îmbulzeală, Casandra și Maia fură împinse într-o parte. Un trântor, cavalier tânăr, politic și cu aspect îngrijit, le veni în ajutor. Îi făcu semn Maiei și-și trecu nervos lăbuțele din față, care la albine servesc drept mâini, peste perișorii strălucitori de pe piept.

— Nenorocirea nu mai poate fi înlăturată, îi spuse el Casandrei. Răzvrățiții vor părăsi orașul. Și-au ales altă regină.

Cassandra aproape că nu-l băgă în seamă. Nici măcar nu-i mulțumi pentru ajutor, iar Maia pricepu lesne că bătrânică nu s-a prea purtat cum se cuvine cu tânărul cavalier. Nu îndrăznea să mai pună întrebări, căci impresiile dădeau năvală, gata să o copleșească... O cuprinse și pe ea neastâmpărul și începu să bâzâie încetisor.

— Ce te-a apucat? o întrebă Casandra. Nu e și așa destul zgomot?

Maia tăcu imediat și se uită cu ochi iscoditori către prietena ei mai în vârstă.

— Vino încoace! îi șopti aceasta. Să încercăm să ne adunăm puțin gândurile!

O trase pe Maia într-un colț mai ascuns dintre fagurii plini cu miere, apucând-o de aripioarele strălucitoare, frumoase, dar încă crude și minunat de străvezii. Albinauța se opri și se prinse de marginea unei chilioare.

— Ce frumos miroase aici! îi șopti ea Casandrei.

Bătrâna se făcu iarăși foc:

— Trebuie să înveți să ai răbdare. Draga mea, multe sute de albine am îngrijit în primăvara aceasta, pregătindu-le pentru primul lor zbor, însă una atât de îndrăzneță ca tine nu mi-a fost dat să văd! Pari o fire deosebită.

Maia, înroșindu-se, își băgă în gură cele două degețele de la mână.

— Ce înseamnă fire deosebită? întrebă ea cu sfială.

— Nu e frumos ce faci! răcni Casandra văzând gestul albinauței, fără să țină seama de întrebarea ei. Acum să-ți intre în cap tot ce-ți voi spune! N-am de pierdut prea mult timp cu tine! Și alți copii așteaptă să am grijă de ei! Turca, singura colegă de muncă din acest rând de faguri, nu se mai poate descurca. Mai deunăzi s-a plâns de vâjâit în urechi. Vino încoace!

Albinața Maia și aventurile ei

Maia ascultă și-și îndreaptă ochii mari, negri către dăscălița ei.

— Prima regulă, de care trebuie să țină seama neapărat orice albină tânără, începu ea oftând, este următoarea: fiecare, în faptă și în gând, trebuie să fie la fel ca celelalte și să aibă în vedere numai binele obștesc. Așa am apucat din moși-strămoși și e recunoscută ca cea mai potrivită purtare pentru buna orânduire a statului. Măine vei zbura. Te va însoți o albină mai în vârstă. Să nu te grăbești de la început, ci să zbori puțin câte puțin. Să ții min-te toate lucrurile pe lângă care vei trece, ca să nu te rătăcești la întoarcere. Tovarășa ta te va învăța să cunoști sutele de flori care dau mierea cea mai bună. Trebuie să le știi numele pe de rost, muncă de care nu e cruțată nicio albină. Primele nume le poți învăța chiar acum: iarbă-neagră și flori-de-tei. Repetă!

— Nu pot, spuse Maia; e din cale-afară de greu. Am să încerc mai târziu.

Bătrâna Casandra făcu ochii mari de mirare și dădu din cap.

— Mare lucru nu are să iasă din tine, suspină ea. Văd eu de pe-acum.

— Dar mai târziu va trebui să car toată ziua miere? întrebă mica Maia.

Cassandra oftă adânc și privi o clipă spre Maia, serioasă și îndurerată. I se înfățișă dintr-odată întreaga sa viață, de la început numai trudă și chin. După un răstimp grăi cu glas schimbat, uitându-se la Maia mai cu drăgălășenie:

— Mica mea Maia, vei ajunge să cunoști și lumina soarelui, arbori înalți, verzi, pajiști numai flori, lacuri ca de argint, pâraie iuți, sclipitoare ori strălucirea cerului albastru; la sfârșit poate îți va fi dat să întâlnești chiar un om, tot ce natura a înfăptuit mai de seamă și mai desăvârșit. Printre atâtea frumuseți, munca nu-ți va părea o corvoadă, ci îți va face plăcere. Vezi ce te așteaptă, drăguța mea? Ai de ce să fii fericită!

— Bun, spuse albinața. Nici nu vreau altceva...

Cassandra surâse cu blândețe. Fără să-și dea seama, o cuprinse dintr-odată o dragoste deosebită pentru mica Maia, cum nu-și aducea aminte să fi simțit pentru vreo altă albină tânără. Numai așa se explică faptul că începu să-i spună albinaței mai multe decât îi era dat unei albine să audă în primele zile din viața ei. O povățui și îi atrase atenția asupra multor primejdii din lumea rea de afară. Îi enumeră dușmanii cei mai primejdioși ai neamului albinelor. În cele din urmă, îi vorbi mai îndelung despre oameni, sădind în inima albinaței dragoste pentru ei, făcând să-i încolțească dorința nestăpânită de a-i cunoaște mai îndeaproape.